

Sygn. akt I C 287/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2023 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący – sędzia Daniel Mychliński

Protokolant – starszy sekretarz sądowy D. Ł.

po rozpoznaniu na rozprawie

w dniu 27 września 2023 r. w C.

sprawy z powództwa (...) Ekonomi (...) w L. (Cypr)

przeciwko J. D.

o zapłatę 3.944,34 zł

orzeka:

zasądza od pozwanej J. D. na rzecz powoda (...) Ekonomi (...) w L. (Cypr) kwotę 3.944,34 zł (trzy tysiące dziewięćset czterdzieści cztery złote trzydzieści cztery grosze) wraz z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 3.000,00 zł (trzy tysiące złotych) za okres od dnia 31 stycznia 2023 r. do dnia zapłaty i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 420,31 zł (czteryście dwadzieścia złotych trzydzieści jeden groszy) za okres od dnia 31 stycznia 2023 r. do dnia zapłaty;

zasądza od pozwanej J. D. na rzecz powoda (...) Ekonomi (...) w L. (Cypr), tytułem zwrotu kosztów procesu, kwotę 1.117,00 zł (jeden tysiąc sto siedemnaście złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 287/23

UZASADNIENIE

(...) Ekonomi (...) z siedzibą w L. (Cypr) wniósł do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, żądając zasądzenia od pozwanej J. D. na swoją rzecz kwoty 3.944,34 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 3.000,00 zł za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 420,31 zł za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Wniósł też o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwu, (...) Ltd. wskazał, że swoje roszczenie wywodzi z zawartej pomiędzy (...) sp. z o.o. (obecnie (...) sp. z o.o.) w W. a pozwaną J. D. umowy pożyczki, która nie została spłacona. Wierzytelność przysługującą mu wobec pozwanej nabył zaś w drodze przelewu wierzytelności właśnie od (...) sp. z o.o.

Postanowieniem z dnia 21 marca 2023 r., Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie umorzył postępowanie w tej sprawie w związku ze skutecznym wniesieniem sprzeciwu od wydanego nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W dniu 31 maja 2023 r., (...) Ekonomi (...) z siedzibą w L. (Cypr) wniósł przedmiotowy pozew do Sądu Rejonowego w Ciechanowie.

Pozwana J. D. wносиła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Zakwestionowała powództwo zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Podniosła zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda, kwestionując ważność umowy cesji oraz zarzut nieistnienia umowy pożyczki, z której wywodzone jest to roszczenie, a także zarzut zastosowania w tej umowie zawyżonych kosztów udzielenia pożyczki, co stanowi niedozwoloną klauzulę umowną.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił, co następuje:

Po zarejestrowaniu się w elektronicznym (...) spółki (...) (na platformie „V..pl”) i utworzeniu profilu klienta, pozwana J. D. w dniu 30 maja 2022 r. – dokonując przelewu weryfikacyjnego w wysokości 0,01 zł – potwierdziła rejestrację w tym systemie i zgodziła się na umowę pożyczki. Rejestrując się, podała swoje dane identyfikacyjne, w tym numer PESEL, numer dowodu osobistego, adres zamieszkania, numer telefonu, adres e-mail i numer swojego rachunku bankowego.

dowód: potwierdzenie wykonania operacji (k. 26)

W dniu 1 lipca 2022 r., za pomocą środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość, pozwana J. D. zawarła z (...) sp. z o.o. w W. umowę pożyczki numer (...). Na mocy tej umowy pozwanej J. D. udzielona została pożyczka w wysokości 3.000,00 zł na okres 30 dni, z terminem spłaty ustalonym na dzień 31 lipca 2022 r. Prowizja od udzielonej pożyczki została ustalona w wysokości 524,02 zł, a odsetki umowne wynosiły 17,75 zł. Całkowita kwota do zapłaty (pożyczka wraz z prowizją i odsetkami) wynosiła 3.541,77 zł.

dowód: umowa pożyczki V..pl (k. 22-24) i potwierdzenie wypłaty transzy pożyczki (k. 25)

Jeszcze tego samego dnia, tj. 1 lipca 2022 r., pożyczkodawca przelał na rachunek bankowy pozwanej J. D. o numerze (...) kwotę 3.000,00 zł, tytułem udzielonej pożyczki.

dowód: potwierdzenie wykonania operacji (k. 27)

Pomimo upływu terminu na zwrot pożyczki, pozwana J. D. nie uregulowała swego zobowiązania wynikającego z tej umowy.

bezsporne

Na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 12 października 2022 r., (...) sp. z o.o. w W. zobowiązał się zbywać na rzecz (...) Ekonomi (...) w L. pakiety wierzytelności każdorazowo określonych w poszczególnych umowach cesji, które zawierać będą zestawienia obejmujące szczegółowy opis wierzytelności objętych daną cesją. Szczegółową umowę z dnia 8 grudnia 2022 r., (...) sp. z o.o. w W. zbył na rzecz (...) Ltd m.in. wierzytelność w stosunku do J. D., wynikającą z umowy pożyczki z dnia 1 lipca 2022 r. o numerze (...), znajdującą się pod pozycją nr 5467 załącznika nr 4 do tej umowy.

dowód: ramowa umowa przelewu wierzytelności z dnia 12 października 2022 r. (k. 30verte-35) i umowa przelewu wierzytelności (poszczególna umowa) z dnia 8 grudnia 2022 r. (k. 35verte-39) oraz dokumenty pełnomocnictw dla osób działających w imieniu stron umów (k. 30, k. 35 i k. 39verte-40)

W dniu 20 grudnia 2022 r. zbywca wierzytelności złożył oświadczenie o zapłacie ceny należnej z tytułu cesji wierzytelności objętej szczegółową umową z dnia 8 grudnia 2022 r.

dowód: oświadczenie (...) sp. z o.o. z dnia 20 grudnia 2022 r. (k. 37verte)

Powyższych ustaleń, sąd dokonał w oparciu o przywołane wyżej dokumenty, przedłożone w toku tego procesu.

W ocenie Sądu nie sposób odmówić wiarygodności i mocy dowodowej dokumentom przedłożonym przez stronę powodową.

W pierwszej kolejności, sąd nie znalazł podstaw by kwestionować umowy cesji wierzytelności, a więc ramową umowę przelewu wierzytelności z dnia 12 października 2022 r., jak i umowę przelewu wierzytelności (poszczególną umowę) z dnia 8 grudnia 2022 r., która wykazała nabycie spornej wierzytelności przez (...) Ltd. Jednocześnie w sposób wyczerpujący wykazano umocowanie osób, działających w imieniu stron tych umów, do ich zawarcia. Zresztą obie strony potwierdziły ważność i skuteczność tej umowy. Zbywca wierzytelności (pożyczkodawca) złożył przecież oświadczenie o uzyskaniu ceny sprzedaży wierzytelności (k. 37verte), a jej nabywca (powód) wystosował do pozwanej zawiadomienie o przelewie wierzytelności (k. 29).

Podnieść należy, że do pozwu złożono kopię tej umowy oraz kopie dokumentów, wykazujących umocowanie osób, które złożyły pod nią podpisy – wszystkie poświadczono za zgodność z oryginałem przez radcę prawnego, będącego pełnomocnikiem powoda.

Wbrew zarzutom pozwanej, strona powodowa w sposób wyczerpujący wykazała również zawarcie umowy pożyczki.

Co prawda w tym przypadku mamy do czynienia – a to z uwagi na fakt, że przedmiotowa umowa pożyczki została zawarta za pomocą środków porozumiewania się na odległość – jedynie z wydrukami dokumentów, wygenerowanymi z systemu teleinformatycznego. Nie zmienia to jednak oceny, że została tu zachowana forma dokumentowa, a powód w przewidzianej przez prawo formie wykazał powyższe.

Zgodnie bowiem z art. 77³ k.c. dokumentem jest każdy nośnik informacji (także oświadczenia woli) umożliwiający zapoznanie się z jej treścią. Oznacza to, że dla zachowania tej formy konieczne jest takie utrwalenie oświadczenia woli, by możliwe było wielokrotne odczytanie lub odtworzenie jego treści po powstaniu dokumentu. W praktyce zachowanie formy dokumentowej w rozumieniu komentowanego przepisu ma miejsce przede wszystkim przy zawieraniu umów w drodze wymiany e-maili czy wiadomości SMS lub za pośrednictwem faksu.

Co istotne zachowanie takiej formy dokumentowej – i nie powinno to budzić wątpliwości – będzie miało miejsce również w przypadku wypełnienia formularza dostępnego na stronie internetowej sklepu internetowego czy podmiotu udzielającego pożyczki (podobnie J. G., Bankowość elektroniczna, s. 196).

Oczywiście dla zachowania formy dokumentowej, oprócz złożenia oświadczenia woli w postaci dokumentu w rozumieniu art. 77³ k.c., wymagane jest nadanie temu dokumentowi cech umożliwiających ustalenie osoby składającej oświadczenie.

W niniejszej sprawie możliwość zweryfikowania pozwanej jako pożyczkobiorcy jest obiektywnie możliwe. Przecież podała taki zakres danych identyfikujących jej osobę, umieszczony później w umowie pożyczki, że nie sposób negować tego, iż te dane zostały przekazane przez nią osobiście (w momencie rejestracji na stronie internetowej), a w konsekwencji, że była stroną umowy pożyczki (k. 22-24).

Dalej mamy wydruki potwierdzeń wykonania operacji bankowych: tzw. przelewu weryfikacyjnego dokonanego przez pozwaną na rzecz pożyczkodawcy w dniu 30 maja 2022 r. (k. 26) i przelewu kwoty stanowiącej przedmiot umowy pożyczki, dokonanego przez pożyczkodawcę na rzecz pozwanej w dniu 1 lipca 2023 r. (k. 27) oraz potwierdzenie wypłaty transzy pożyczki (k. 25). Niewątpliwie mamy tu do czynienia również z formą dokumentu.

Przedstawione więc przez stronę powodową wydruki nie mogą oczywiście zawierać podpisów, ale nie oznacza to, że nie mogą stanowić dowodu zawarcia umowy pożyczki, z której roszczenie jest wywodzone. Zawierają przecież tak szczegółowe dane pozwanej, że nie sposób zaprzeczyć, iż pozwana udostępniła je dobrowolnie, w celu zawarcia tej

umowy. Poza tym umowa ta została przez pożyczkodawcę wykonana, o czym przekonuje potwierdzenie przelewu kwoty 3.000,00 zł, z wyraźnym odniesieniem właśnie do umowy pożyczki nr (...).

Nadmienić przy tym należy, że pozwana – mimo wezwania – nie stawiała się na rozprawie i nie złożyła ani wyjaśnień, ani zeznań, które mogłyby ewentualnie te przytoczone fakty podważyć.

Podsumowując, sąd uznał za w pełni wiarygodne zarówno dokumenty potwierdzające nabycie przez powoda przedmiotowej wierzytelności, jak i dokumenty świadczące o zawarciu przez pozwaną i (...) sp. z o.o. umowy pożyczki i udostępnieniu pozwanej – w ramach tej umowy – określonej ilości pieniędzy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie zasługiwało na uwzględnienie.

Dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie wywodzone jest z umowy pożyczki zawartej pomiędzy pozwaną J. D. a spółką (...) sp. z o.o. w W., która zbyła następnie swą wierzytelność stronie powodowej.

Wskazać zaś należy, że zgodnie z art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki, stosownie do art. 509 § 2 k.c.

Przedmiotowa wierzytelność wywodzona była z umowy pożyczki. Zgodnie zaś z art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Tym samym podstawą prawną powództwa stanowią przepisy art. 720 § 1 k.c. w związku z art. 509 § 1 i 2 k.c.

W ocenie sądu umowa pożyczki, z której wywodzone jest przedmiotowe roszczenie, została skutecznie zawarta i obowiązała strony do wypełnienia obowiązków z niej wynikających.

Nie ulega wątpliwości, że pozwana J. D. wnioskuje o udzielenie jej pożyczki na platformie „V..pl”, udostępniając pożyczkodawcy dane identyfikujące jej osobę i potwierdzając – poprzez przelew weryfikacyjny obejmujący kwotę 0,01 zł – wolę zawarcia tej umowy i akceptację jej warunków. Następnie doszło do zawarcia umowy, na mocy której udzielono pozwanej pożyczki w wysokości 3.000,00 zł na okres do 31 lipca 2022 r. Prowizja od udzielonej pożyczki została ustalona na kwotę 524,02 zł, a odsetki umowne wyniosły 17,75 zł. Całkowita kwota spłaty (pożyczka wraz z prowizją i odsetkami) wyniosła więc 3.541,77 zł.

Wykonując postanowienia tej umowy, pożyczkodawca przelał na rachunek bankowy pozwanej J. D., z którego dokonano przelewu weryfikacyjnego, kwotę 3.000,00 zł, tytułem udzielonej pożyczki. Warunki umowy pożyczki zostały określone w umowie (k. 22-24), a dodatkowo sprecyzowane w dokumencie nazwanym „Potwierdzenie wypłaty transzy pożyczki” (k. 25).

Wszystkie powyższe czynności zostały prawidłowo wykazane, a zbieżność kolejnych kroków, świadczą niewątpliwie o tym, że obie strony wyrażały gotowość i wolę zawarcia tej umowy, na powyższych warunkach.

Całkowicie chybionym jest więc zarzut nieistnienia umowy pożyczki, z której roszczenie jest wywodzone. Stwierdzić bowiem należy, że pożyczkodawca (pierwotny wierzyciel) wywiązał się ze swego zobowiązania wynikającego z w/w umowy pożyczki i przekazał do dyspozycji pozwanej J. D. określoną w umowie ilość pieniędzy, co zostało wykazane dołączonym przez powoda potwierdzeniem realizacji przekazu pieniężnego, dokonanego bezpośrednio na rachunek wskazany przez pozwaną.

Natomiast pozwana ze swego zobowiązania nie wywiązała się. Nie zwróciła bowiem wymaganej kwoty, tj. pożyczki wraz z kosztami jej udzielenia i odsetkami.

Na dzień wyrokowania zobowiązanie pozwanej wynosiło 3.944,34 zł, przy czym kwota 3.541,78 zł to należność wynikająca wprost z umowy pożyczki (3.000,00 zł pożyczki, 524,02 zł prowizji i 17,75 zł odsetek umownych), a kwoty 120,82 zł i 281,74 zł to skapitalizowane odsetki (umowne w wysokości maksymalnych odsetek ustawowych) od kwoty udzielonej pożyczki obliczone odpowiednio: za okres od dnia 1 sierpnia 2022 r. do dnia 2 grudnia 2022 r. i za okres od dnia 3 grudnia 2022 r. do dnia 30 stycznia 2023 r. (dnia poprzedzającego dzień wytoczenia powództwa). Naliczenie tych odsetek i ich kapitalizacja według maksymalnej stopy odsetek ustawowych, wynika zaś z zapisów zawartych w § 9 ust. 1 umowy pożyczki.

Tak więc całkowita kwota do zapłaty, obejmująca kwotę pożyczki wraz z prowizją i odsetkami oraz skapitalizowane odsetki od kwoty pożyczki, wyniosła 3.944,34 zł.

Pozwana skarży się również na zapisy umowy pożyczki i wskazuje, że są nieuczciwe, przede wszystkim wysokość prowizji. Kwestionowanie przez pozwaną uczciwości warunków, na jakich została zawarta umowa pożyczki, nie zasługuje jednak na uwzględnienie.

Warunki na jakich została udzielona pożyczka zostały w umowie wskazane w sposób przejrzysty, nie było tam jakichkolwiek ukrytych kosztów. Pozwana zaakceptowała warunki umowy i szczegółowe zasady, w tym wysokość prowizji. Nie zgłaszała wówczas żadnych zastrzeżeń. Trudno w tej sytuacji zaakceptować stanowisko prezentowane przez pozwaną, że warunki umowy zostały jej narzucone i, że należy je teraz uznać za niedozwolone. Zwłaszcza, że odstąpiła od spłaty nie tylko prowizji, ale też i przedmiotu pożyczki. Poza tym wysokość prowizji (kwota 542,02 zł) w odniesieniu do kwoty pożyczki nie jawi się jako wygórowana.

Warto w tym miejscu wskazać jeszcze, że umowa pożyczki, z której wywodzone jest przedmiotowe roszczenie, zawarta została w reżimie ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. W ustawie tej zostały wskazane zarówno maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu, a więc wszystkie koszty, które konsument ponosi w związku z umową o kredyt konsumencki oraz zasady ustalania rocznej stopy oprocentowania kredytu (pożyczki).

Przedstawiona przez powoda umowa pożyczki nie naruszała postanowień zawartych w tej ustawie. W takiej zaś sytuacji – wbrew zapatrywaniom strony pozwanej – nie jest właściwym uznanie za abuzywne postanowień umownych, które są zgodne z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa. Zwłaszcza jeśli zostały zaprezentowane w umowie w sposób bardzo przejrzysty i jasny.

Na marginesie znowu należy wskazać, że pozwana mimo wezwania sądu, nie stawiała się na rozprawie i nie wykazała, że okoliczności zawarcia tej umowy były tak szczególne, że nie była w stanie tych zapisów właściwie zrozumieć.

Nie może więc budzić wątpliwości, że mamy tu do czynienia z ważną umową pożyczki, która łączyła pierwotnego wierzyciela i pozwaną oraz z wymagalną wierzytelnością wynikającą z tej właśnie umowy.

W związku z tym, że pozwana nie spłaciła pożyczki w terminie wskazanym w umowie, cała należność wynikająca z tej umowy stała się wymagalna. W tym zaś stanie rzeczy, pożyczkodawca mógł przenieść tę wymagalną wierzytelność na osobę trzecią. W efekcie wszystkie prawa pierwotnego wierzyciela ((...) sp. z o.o. w W.) wynikające z przedmiotowej umowy pożyczki zostały przeniesione na stronę powodową.

Mamy tu do czynienia z klasyczną formą przeniesienia wierzytelności, o której mowa w art. 509 i następnych kodeksu cywilnego. Zgodnie zaś z cytowanym już wyżej art. 509 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, a wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W razie cesji wierzytelności, na nabywcę przechodzi więc ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi i wstępuje on w sytuację prawną cedenta.

W ocenie sądu, pożyczkodawca – (...) sp. z o.o. w W. skutecznie przeniósł na powoda (...) Ltd. przysługującą mu wobec pozwanej J. D. wierzytelność, wynikającą z umowy pożyczki z dnia 1 lipca 2022 r. Tym samym powód (...) Ltd. był legitymowany czynnie do występowania z przedmiotowym roszczeniem.

Należało więc zasądzić od pozwanej J. D. na rzecz powoda (...) Ekonomi (...) w L. (Cypr) kwotę 3.944,34 zł z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 3.000,00 zł za okres od dnia 31 stycznia 2023 r. do dnia zapłaty i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 420,31 zł za okres od dnia 31 stycznia 2023 r., a więc od dnia wytoczenia powództwa (k. 54) do dnia zapłaty, zgodnie z żądaniem zawartym w pozwie.

Odsetki z tytułu opóźnienia w spełnieniu świadczenia pieniężnego, zasądzono natomiast w oparciu o art. 481 § 1 k.c.

Zgodnie bowiem z tym przepisem, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Natomiast § 2 tego artykułu stanowi, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Wysokość odsetek z tytułu opóźnienia może zatem być określona przez strony w umowie albo też może wynikać z przepisów prawa (wyżej cytowany § 2 art. 481 k.c.).

W związku z tym, że w § 9 ust. 1 umowy pożyczki, strony ustaliły, że w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki, pożyczkodawca ma prawo do naliczania odsetek za czas opóźnienia w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie, od kwoty pożyczki, tj. od kwoty 3.000,00 zł zasądzone zostały odsetki w tej właśnie wysokości, a więc odsetki maksymalne za opóźnienie.

Natomiast od kwoty odsetek umownych wynikających z umowy, tj. od kwoty 17,75 zł oraz od skapitalizowanych odsetek, tj. od kwoty 120,82 zł i od kwoty 281,74 zł (łącznie 420,31 zł) zasądzono odsetki ustawowe za opóźnienie, stosownie do reguły wynikającej z art. 482 § 1 k.c.

Odsetki, zarówno te maksymalne, jak i te zwykłe (ustawowe za opóźnienie) zostały zaś zasądzone od dnia 31 stycznia 2023 r., a więc od dnia wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

O kosztach procesu rozstrzygnięto zaś w oparciu o art. 98 k.p.c., który stanowi, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Skoro powód wygrał tę sprawę w całości, należało zasądzić na jego rzecz od pozwanej J. D., tytułem zwrotu kosztów procesu, kwotę 1.117,00 zł. Na kwotę tę złożyły się 200,00 zł opłaty sądowej od pozwu, 900,00 zł kosztów zastępstwa procesowego i 17,00 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając powyższe na uwadze sąd orzekł jak w wyroku.